

naar det maa erkjendes, at den Maade, hvor- paa Oверformynderivæsenet nu er ordnet, er mangelfuld, thi der er da tilstrækkelig Grund til at forandre det. Jeg skal imidlertid ikke gaae nærmere ind paa at fremhæve Manglerne ved den nuværende Ordning, der synes at ligge temmelig klart for og at være almindelig erkjendt. Der kan, efter min Formening, ikke practisk være Spørgsmaal om, at lade, saa at sige, hele Oверformynderi-Besthyrelsen falde bort og henlægge Besthyrelsen af de Umyndiges Midler til de for ethvert enkelt Tilfælde for dem bestfattede Bøerger, og heller ikke troer jeg, at det lader sig practisk udføre at henlægge Oверformynderi-Besthyrelsen til Communerne, hvad enten man nu tænker sig det til de mindre, eller, hvad Talen nærmest har været om, til de større Communer. Der staaer saaledes, efter min Opfattelse, væsentlig kun tilbage at gaae i den Retning, som der er slaaet ind paa ved Lovforslaget, nemlig at danne Oверformynderier for større Kredsse, og Spørgsmaalet vil da vel nærmest blive dette, om der skal dannes flere eller færre Oверformynderier. Der kan ganske sikkert ansøres forskjellige, og der er ogsaa blevet anført en Deel Grunde for at samle hele Oверformynderi-Besthyrelsen under et enkelt Oверformynderi, ligesom der ogsaa kan ansøres en Deel for at danne flere. Efterat jeg, saavidt jeg har formaet, har veiet de forskjellige Grunde, der ere anførte i de forskjellige Retninger, er jeg, for mit Bedkommende, kommet til det Resultat, foreløbig at udtale mig for, at der dannes to Oверformynderikredse, en for Stiftterne og en for Sjælland; Sædet for den sidste Oверformynderi-Besthyrelse vilde jeg forøvrigt finde det naturligt ikke at lægge til Nærhus, men til en By midt i Landet, nærmest til Viborg. Naar jeg saaledes udtaler mig for to Oверformynderikredse, er det væsentlig af de Grunde, som bleve fremhævede af det ærede Medlem for Randers Amts Ste Valgkreds (F. Mourier-Peterfen), og som jeg har troet at maatte tillægge saameget større Betydning, som jeg ikke kan være enig med ham i den store Vigtighed, han syntes tilbøielig til at ville tillægge de locale Kaanebesthyrelser. Jeg troer, at det for en stor Deel vil vise sig at være illusorisk, at man derved skulde komme til en saa-

dan Localisering af Udlaan, som han tillægger saa stor Betydning. Dette vil væsentlig i saa Henseende berøe paa Fordelingen af de til Udlaan bestemte Midler, som maa foretages af Oверformynderi-Besthyrelsen eller af den Kaanebesthyrelse, som man danner, og i hvilken det rigtignok ogsaa forekommer mig naturligt, at man giver vedkommende Oверformynder Sæde. Det er, som sagt, af Hensyn til de locale Forhold, at jeg anseer det for rigtigt ikke at indskrænke sig til et enkelt Oверformynderi her i Kjøbenhavn, hvorfor iøvrigt Meget kunde tale, men paa den anden Side troer jeg, væsentlig af finansielle Grunde, at man bør indskrænke sig til 2 Oверformynderier; og navnlig ikke tage 5, saaledes som Lovudkastet foreslaaer. — Der er af det tidligere Udvalg gjort forskjellige Forslag, som forekomme mig at have overmaade Meget for sig. Disse Forslag gaae navnlig i Retning af en bedre Control og Revision af den hele Besthyrelse, men jeg antager, at disse Forslag ogsaa lettelig vilde medføre en noget større Bekostning end paa regnet ved Udarbejdelsen af det oprindelige Regjeringsforslag, og dette forekommer mig at indeholde en dobbelt Opfordring til at være betænkt paa at indrette Besthyrelsen paa en mere oeconomic Maade. Dertil kommer, at det synes mig at ville være heldigt, om man noget kunde formindske de Byrder, som efter Lovudkastet tilsigtes lagte paa; jeg har ikke just Kaantagerne for Die, men væsentlig de Umyndige. Dersom det forholdt sig saaledes, som et æret Medlem her i Nærheden af mig (Udler) synes at antage, at Meningen af den Bestemmelse, at der skal henlægges $\frac{1}{4}$ pCt. Rente, som Debitorerne skulle betale, til en Reserverfond, var den, at Kaantagerne eller Debitorerne altid skulde betale $\frac{1}{4}$ pCt. over den sædvanlige Rente, det vil sige den Rente, som var almindelig gængs Markedspris, saa kunde der maaskee være Tale om, at man var noget haard mod Kaantagerne. Men dette er sikkerlig ikke Meningen; Meningen er, at Debitorerne skulle betale $\frac{1}{4}$ pCt. over den endnu ved en legal Fiction som almindelig betegnede Rente af 4 pCt., og det forekommer mig ikke, at man kan sige at gaae Kaantagerne for nær ved at bestemme, at de skulle erlægge $4\frac{1}{4}$ pCt.